

สาร

จาก **ประธานสภาคณาจารย์**

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กุลณสรณ์ สายบุญ หน้า ๒

From Inspiration to Vision and Action

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิติกร จามรดุสิต

หน้า ๓

หวังเพียงสิ่งใหม่ ที่มันแย่กว่าเดิม

อาจารย์ สุชัย เพชรรัตน์แจ่มจรัส

หน้า ๕

Nobody to Somebody

อาจารย์ ตรีสุภา ปาละวงต์ ณ วรธยา หน้า ๖

สังเคราะห์บทเรียน จากการสัมมนาเชิงปฏิบัติการฯ

อาจารย์ ไสพล์ ตริสิยศ หน้า ๗

บรรณาธิการแถลง

อาจารย์ ทัดนิยา รัตนฤทัย เพชรรัตน์แจ่มจรัส

หน้า ๑๒

สาร

ประธานสภาคณาจารย์

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กุลณสรณ์ สายขุน

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล จัดสัมมนาขึ้น ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ณ ฟาร์มโชคชัย บุติกแคมป์ ภายใต้แนวคิด “เรียนรู้ เด็บโต และเปลี่ยนแปลงไปพร้อม ๆ กัน” โดยมีเป้าหมายเพื่อทบทวนบทบาทการทำหน้าที่ของสภาคณาจารย์ แสวงหากลไก และวิธีการทำงานแบบใหม่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำหน้าที่ของสภาคณาจารย์ในฐานะเป็นกลไกหนึ่งของมหาวิทยาลัยมหิดล ที่จะช่วยสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยบรรลุเป้าหมายและก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง การสัมมนาครั้งนี้ ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นอกจากจะทำให้สมาชิกสภาคณาจารย์ได้เปิดใจ พูดคุยกัน ทำความรู้จักกันมากขึ้น เชื่อใจและไว้วางใจกันแล้ว ข้อมูลที่ได้จากการสัมมนามีคุณค่าอย่างยิ่ง และสภาคณาจารย์กำลังนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการปรับเปลี่ยนกลไกและวิธีการทำงานแนวใหม่ ของสภาคณาจารย์

การสัมมนาครั้งนี้ได้รับเกียรติจากคุณโชค บูลกุล กรรมการผู้จัดการกลุ่มบริษัทฟาร์มโชคชัย และกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิของมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นวิทยากร ผู้เข้าร่วมสัมมนาทุกคน พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ประทับใจแนวคิดการทำงานของคุณโชคเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาสและการคิดนอกกรอบ คุณโชคถ่ายทอดประสบการณ์การทำงานในฐานะนักปฏิบัติมากกว่าเป็นนักคิดที่ไม่ได้ปฏิบัติ ผมได้เสนอให้กรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์เผยแพร่การบรรยายของคุณโชคในข่าวสภาคณาจารย์ เพื่อให้คณาจารย์และบุคลากรของมหาวิทยาลัยมหิดลได้อ่าน ซึ่งเชื่อว่าน่าจะเป็นประโยชน์ในการทำงานไม่มากก็น้อยครับ

การสัมมนาครั้งนี้ทำให้เราได้โจทย์ใหญ่กลับมาคิดกันว่า เมื่อคุณโชคทำให้ฟาร์มโชคชัยเป็นอันดับหนึ่งของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่ทุกคนอยากไปเที่ยวได้ ทำอย่างไรมหาวิทยาลัยมหิดลจะเป็นมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่ง (University of choice) ที่นักศึกษาทั้งในและต่างประเทศอยากเข้ามาเรียนและทุกคนอยากเข้ามาทำงาน ผมเชื่อว่าความฝันนี้จะไม่เป็นแค่ความฝันอีกต่อไป ถ้าประชาคมมหิดลทุกภาคส่วนช่วยกันทำให้เป็นความจริง

From Inspiration to Vision and Action

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิติกร จามรดุสิต
คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์

▲ รางวัลผลงานประดิษฐ์คิดค้น ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓ จากสภาวิจัยแห่งชาติ

ผมได้รับการติดต่อจากกองบรรณาธิการข่าวสภาคณาจารย์ให้ช่วยเขียนบทความถ่ายทอดเรื่องราวงานวิจัยของผม เพื่อนำลงพิมพ์เผยแพร่สู่ประชาคมมหิดล ความคิดส่วนตัวของผมเองอยากตอบปฏิเสธ เพราะรู้สึกว่าการเขียนนั้นยังอ่อนเยาว์นักในประสบการณ์การทำงานวิจัย ประกอบกับงานวิจัยของตนก็มิได้ดูโดดเด่นเมื่อเปรียบเทียบกับอาจารย์ และนักวิจัยภายในมหาวิทยาลัยมหิดลหลายๆ ท่าน แต่เมื่อได้พูดคุยกับทางผู้ประสานงานของข่าวสภาคณาจารย์ก็พอเข้าใจถึงความตั้งใจของกองบรรณาธิการที่ว่า ทำไมถึงต้องเป็นผม บทความนี้จึงเกิดขึ้นภายใต้แรงบันดาลใจของผมที่อยากถ่ายทอดเรื่องราวของการเริ่มต้นเป็นนักวิจัยหน้าใหม่ที่พยายามไขว่คว้าอยากจะทำงานวิจัย โดยมีความหวังลึกๆ ว่ามันจะกลายเป็นแรงผลักดันที่ดีสำหรับอาจารย์นักวิจัยหน้าใหม่ที่เริ่มต้นบทบาทการทำงานวิจัย และนั่นตัวก่อนครั้นว่า ผมเองนั้นเข้าสู่การวิชาการในฐานะอาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลที่มีหน้าที่หลัก คือ การสอน การวิจัย และบริการวิชาการ ได้เพียงแค่ว่าประมาณ ๕ ปีเศษๆ ปัจจุบันมีตำแหน่งทางวิชาการเพียงแค่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ที่พึ่งด้วยตำแหน่งในงานด้านบริหาร ได้แก่ ประธานสภาอาจารย์คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ และผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและฝึกอบรมนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม ประจำคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ นอกจากนั้น ยังเป็นสมาชิกสภาคณาจารย์ประเภทผู้แทนส่วนงาน และคณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยจากคณาจารย์ประจำ ผลงานทางวิชาการถ้าให้ประมาณตัวเองผมก็อยู่ในระดับปานกลางพอไปวัดไปวาได้ครับ รางวัลที่เคยได้รับและภาคภูมิใจก็เห็นจะมีรางวัลผลงานวิจัยดีเด่นของ

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ปี ๒๕๔๘ รางวัลนักเทคโนโลยีรุ่นใหม่ จากมูลนิธิส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในพระบรมราชูปถัมภ์ ปี ๒๕๕๐ รางวัลพนักงานมหาวิทยาลัยดีเด่น และรางวัลมหาวิทยาลัยมหิดล สาขาการประดิษฐ์ จากมหาวิทยาลัยมหิดล ปี ๒๕๕๐ และรางวัลผลงานประดิษฐ์คิดค้น จากคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ ปี ๒๕๕๓

จุดเริ่มต้นของการเป็นอาจารย์นักวิจัยของผม เริ่มต้นจากที่ผมเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองเมื่อประมาณ ๖ ปีที่แล้วว่า ทำไมถึงอยากทำงานวิจัย และสิ่งที่ผมจะได้จากการทำงานวิจัยคืออะไร จำได้ว่าผมใช้เวลาคิดอยู่ไม่นานมากนักก็ได้คำตอบกับตัวเองว่า ผมอยากทำงานวิจัยเพราะไม่อยากทิ้งทักษะ และความรู้ที่ได้ต่อสู้หำร่ำเรียนมาเกือบครึ่งชีวิตนี้ไป ส่วนสิ่งที่ผมน่าจะได้รับการการทำงานวิจัย ก็คงจะเป็นเรื่องของประสบการณ์และองค์ความรู้ที่สามารถช่วยพัฒนาตัวเองให้แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ผมเริ่มเล้าจากจุดเริ่มต้นเพราะเห็นว่าจุดนี้เป็นจุดสำคัญของอาจารย์ใหม่หลายๆ ท่าน ที่ต้องการหาคำตอบของการเริ่มต้นทำงานวิจัย ผมก็เลยพูดได้ว่าผมเองนั้น เป็นอาจารย์นักวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ประเภท Demand pull ที่มักเริ่มต้นโจทย์วิจัยจากความต้องการของ user เป็นหลัก กล่าวอีกนัยหนึ่งง่ายๆ ว่า โดยส่วนใหญ่ของงานวิจัยผมนั้น จะต้องมีส่วนใช้ หรือ user เป็นคนคอยกำหนดโจทย์และนำผลลัพธ์ที่ได้จากงานวิจัยของผมไปใช้งานอย่างเป็นรูปธรรมนั่นเองครับ นักวิจัยหน้าใหม่หลายๆ คน พอเริ่มต้นที่จะทำงานวิจัยมักเกิดความสับสนอยู่ไม่น้อยครับในการเริ่มตั้งโจทย์วิจัย เพื่อนำสู่การพัฒนาเป็นข้อเสนอโครงการ (Proposal) จริงๆแล้วโจทย์วิจัยนั้น มักจะเกิดมาจากความสนใจในแต่ละเรื่องของนักวิจัย แต่สำหรับนักวิจัยรุ่นใหม่ ผมอยากให้อะไรให้ข้อคิดอย่างนี้ครับ งานวิจัยจากประสบการณ์ของผมนั้น มีอยู่ ๒ รูปแบบ ได้แก่ งานวิจัยประเภท basic research ที่โจทย์วิจัยมักเริ่มจากความสนใจส่วนตัวและ background

ของตนเองเป็นหลัก และงานวิจัยประเภทวิจัยและพัฒนาที่โจทย์วิจัยมักเริ่มจากความต้องการของผู้ใช้ หรือ user เป็นหลัก งานวิจัยสองประเภทนี้มีความยากง่ายในแต่ละขั้นตอน และผลลัพธ์ที่ได้ที่ไม่เหมือนกันครับ (โปรดดูตามแผนภูมิ) งานวิจัยประเภท basic research ที่โจทย์วิจัยมักเริ่มจากความสนใจส่วนตัวและ background ของตนเองที่ได้เรียนมานั้นจะช่วยลดขั้นตอนของการ Literature survey ได้มากกว่างานวิจัยประเภท R&D ที่มีผู้เข้ามาเป็นตัวปัจจัยหลักในการกำหนดโจทย์วิจัย เนื่องด้วยความคุ้นเคยและความมีประสบการณ์ย้อนหลังที่เกี่ยวข้องสะสมอยู่มากพอแล้ว สามารถที่จะช่วยการทำงานในเรื่องดังกล่าวได้มากที่สุด

งานวิจัยประเภท R&D ที่มีผู้ใช้เป็นหลัก จำเป็นต้องศึกษาให้กว้างครอบคลุมไม่เพียงแต่ภายในห้องปฏิบัติการของตนเองเท่านั้น แต่ต้องมีการขยายผลในระดับ pilot scale ที่ประกอบด้วย การวิเคราะห์ สังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อการณ์ ผลลัพธ์จากงานวิจัยไปใช้งานร่วมด้วย ซึ่งตรงนี้เองทำให้งานวิจัยประเภท R&D สามารถที่จะ spin off องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยออกไปเป็นเทคโนโลยีต่อยอด หรือการขยายผลงานวิจัยได้ง่ายกว่างานวิจัยประเภท basic research ที่มีจะวางเป้าหมายเพียงแค่ออกผลวิจัยออกมาให้ได้องค์ความรู้เพื่อการตีพิมพ์เพียงอย่างเดียว ที่นี้ก็อยู่ที่ท่านนักวิจัยหน้าใหม่แล้วละครับว่า อยากจะเลือกทำงานวิจัยประเภทไหน ไม่มีถูกไม่มีผิดครับ ขึ้นอยู่กับความถนัด และความสนใจส่วนตัว ผมบอกตั้งแต่ตอนต้นแล้วครับว่า ให้ไปเพียงแค่นี้เป็นเพียงข้อคิดให้เท่านั้น

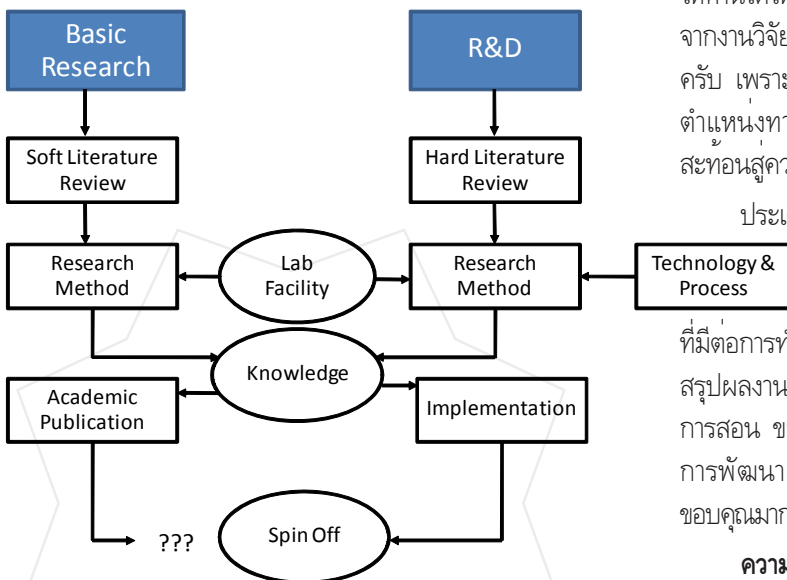

▲ รางวัลนักเทคโนโลยีรุ่นใหม่ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผมอยาก share ประสบการณ์ของการเริ่มต้นเป็นนักวิจัยรุ่นใหม่ ก็คือแรงบันดาลใจ หรือ inspiration ครับ ผมอยากให้นักวิจัยรุ่นใหม่ทุกคนมี แต่เพียงแคแรงบันดาลใจนั้นยังไม่พอครับ ต้องพยายามเปลี่ยนแรงบันดาลใจนั้นให้กลายเป็น vision และผลักดันให้กลายเป็น action ให้ได้ครับมันถึงจะเห็นผลจริงๆ จังๆ หลายครั้งผมเห็นนักวิจัยหน้าใหม่มีแรงบันดาลใจที่เต็มเปี่ยม (บางคนถึงกับล้นออกมาก็มีครับ) มีการสร้าง vision ออกมาสู่แนวทางที่จะเริ่ม action แต่ไปสะดุดหยุดชะงักจากงานด้านบริหารที่ถูกโยนมาให้รับผิดชอบ เพราะเห็นวาคณะใหม่หนึ่งยังงั้นๆ อยู่ ใช้งานไม่กล้าขัด แลดูตำแหน่งบริหารนั้นหนักแฝงด้วยอำนาจที่หอมหวานยั่ววนกับอาจารย์ที่เข้ามาใหม่ได้ไม่น้อย ตรงนี้ต้องระวังครับ อยากฝากเตือนให้พิจารณาไตร่ตรองให้ถี่ก่อนจะกระโดดเข้าสู่สายบริหาร ซึ่งผมเองมองว่าไม่ยั่งยืนเท่ากับสายวิชาการ (วาระของสายบริหารมีจำกัดอย่างชัดเจน ต่างกับตำแหน่งทางวิชาการที่ติดตัวไปจนเกษียณครับ) ผู้บริหารเอง ผมอยากให้ท่านได้ให้โอกาสกับอาจารย์รุ่นใหม่สัก ๓ - ๕ ปี ในการสร้างตัวเองจากงานวิจัย ก่อนที่ท่านจะหยิบโยนหน้าที่ในเรื่องบริหารให้แก่พวกเขาครับ เพราะปัจจุบันตัวชีวิตหนึ่งของแต่ละคณะคือจำนวนอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการ โดยเฉพาะตำแหน่งศาสตราจารย์ที่สามารถสะท้อนสู่ความมีมาตรฐานในระดับสากลของมหาวิทยาลัย

ประเด็นท้ายสุดที่อยากฝากกับนักวิจัยรุ่นใหม่ก็คือ challenge หรือความท้าทายครับ ความท้าทายที่ผมอยากกล่าวฝากคือความท้าทายที่จะปรับเปลี่ยนทัศนคติของตัวเองที่มีต่อการทำงานวิจัย แนวทางการทำงานวิจัยที่ยั่งยืนนั้น สำคัญต่อการสรุปผลงานวิจัยออกมาเป็นองค์ความรู้ที่สามารถเชื่อมโยงสู่การเรียนการสอน ของตนเองให้ได้ และที่สำคัญกว่านั้น ต้องนำไปเชื่อมโยงสู่การพัฒนาเป็นปัญญาที่สามารถพัฒนาประเทศได้ต่อไปด้วยครับ ขอขอบคุณมากครับสำหรับทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาอันบทความของผม

ความเห็นภายในบทความนี้ เป็นความเห็นของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

หวังเพียงสิ่งใหม่ที่ไม่แย่กว่าเดิม

โดย อาจารย์ สุชัย นพวัฒน์แจ่มจรัส
สถาบันนวัตกรรมการเรียนรู้

ชุดการเรียนรู้ไตรรงค์ปฐมภูมิ ที่ทำให้หลายคนรู้จักผมในฐานะคนตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งในมหาวิทยาลัยมหิดล มีจุดเริ่มต้นจากความปรารถนาที่จะให้ครูที่สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่เข้ารับการอบรมได้รับประสบการณ์จริงในเรื่องของการผสมแสงสี ซึ่งเป็นความต้องการร่วมกันระหว่างผมกับ ผศ.ดร.รัชภาคย์ จิตต์อารี อาจารย์ที่ปรึกษา ในขณะนั้น เพราะเราเชื่อว่า “วิทยาศาสตร์เป็นการอธิบายธรรมชาติ การได้สัมผัสกับธรรมชาติน่าจะช่วยให้เข้าใจวิทยาศาสตร์ได้ง่ายขึ้น”

ขณะนั้นงานวิจัยที่เกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการสอนเรื่องแสงสีมีอยู่มากมาย ตั้งแต่งานธรรมดาที่ใช้แสงอาทิตย์ จนถึงการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อสาธิตการผสมแสง ดังนั้น เราจึงไม่คิดว่าสิ่งที่ทำจะเป็นสิ่งใหม่ หรือนวัตกรรมใดๆ ทั้งสิ้น เราหวังเพียงแค่สิ่งที่ทำออกมาไม่ควรจะแย่กว่าเดิม และผู้ใช้จะมีความเข้าใจในเรื่อง

การผสมแสงสีมากขึ้น เราจึงเริ่มพัฒนาจากงานที่อยู่ระดับกลาง ๆ คือการใช้ไดโอดเปล่งแสง

เมื่องานชุดแรกของเราออกไปสู่ผู้ใช้ เราได้รับการตอบรับพร้อมทั้งคำแนะนำถึงจุดอ่อนต่าง ๆ พอสมควร ทำให้เราเริ่มพัฒนางานชิ้นนี้ออย่างจริงจัง แน่ใจว่าเมื่อเริ่มทำอะไรจริงจัง ปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ก็ตามเข้ามาด้วย เช่น การหาอุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ แต่เราก็ได้รับความร่วมมือจากบุคลากรของมหาวิทยาลัยอย่างดี จนทำให้เราคิดว่า “ถ้าคุณบอกปัญหาของคุณได้ชัดเจน ในมหิดลมีคนที่จะพร้อมจะช่วยให้คุณแน่นอน” เราพัฒนางานของเราจนกระทั่งได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร Physics Education ฉบับที่ ๔๔ (๒) ปี ๒๐๐๙ ได้รับรางวัล INVENTOR AWARD ระดับดีเด่น ด้านสังคมศาสตร์ ในงาน “วันนักประดิษฐ์” และ “วันนักประดิษฐ์นานาชาติ ครั้งที่ ๒” ประจำปี ๒๕๕๒ จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และรางวัลวิทยานิพนธ์ดี ในกลุ่มมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ ประจำปี ๒๕๕๒ จัดโดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

มาถึงจุดนี้ทำให้ผมนึกถึงคำพูดของเพื่อนคนหนึ่งที่ว่า “ถ้าคุณแค่การเรียนรู้ของนักเรียน งานวิจัยทางการศึกษาก็เริ่ม

ขึ้นแล้ว” ซึ่งผมเชื่อว่าอีกไม่นานงานวิจัยทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดลก็จะมีขึ้นอย่างมากมาย ส่งผลให้มหาวิทยาลัยก้าวไปข้างหน้าได้อย่างรวดเร็ว

อีกประการหนึ่งผมมองว่า เราในฐานะอาจารย์สามารถมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนามหาวิทยาลัยได้ในด้านพัฒนาการเรียนการสอนและการวิจัย ส่วนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบการทำงานขององค์กรก็มีความสำคัญเช่นกัน เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ ผมและบุคลากรด้านสารสนเทศได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น การประยุกต์ใช้ wiki กับการออกเลขทะเบียนหนังสือ ทำให้เกิดความรวดเร็วในการทำงานมากขึ้น เนื่องจากขณะนั้นสถาบันนวัตกรรมการเรียนรู้มีสำนักงานอยู่สองแห่งคือ คณะวิทยาศาสตร์ พญาไท และสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว ศาลายา

ก่อนจากกันผมในฐานะอาจารย์น้องใหม่ของมหาวิทยาลัยมหิดลอยากบอกเพื่อน ๆ อาจารย์ทุกท่านว่า “การเริ่มทำสิ่งเล็ก ๆ ที่แตกต่าง และให้ผลอย่างน้อยเทียบเท่าของเดิมจะนำไปสู่สิ่งใหม่ที่ดีขึ้นเสมอ”

Nobody to Somebody

โดย อาจารย์ ศรีสุภา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา

คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการศึกษาที่มักมีการกล่าวถึงกันในปัจจุบัน คือ การสร้างให้เด็กเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดนอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมให้ครูอาจารย์เปลี่ยนบทบาทจากการสอนหนังสือ (teaching) เพียงอย่างเดียว ไปเป็นผู้สนับสนุนและส่งเสริม (facilitating) แต่ในมุมมองของดิฉันนั้น กลับเห็นว่า อาจารย์มิได้เป็นเพียงแค่ผู้สนับสนุนและส่งเสริมเท่านั้น แต่เป็นจิตรกรเอกผู้บรรจงสร้างสรรค์ผลงานอันมีค่า นั่นก็คือ นักศึกษานั้นเอง

งานของดิฉันนั้น จะเน้นในการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้กับนักศึกษาที่มีความสนใจเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ รวมถึงกระตุ้นให้นักศึกษาที่ไม่มีความสนใจ ให้เกิดความสนใจเข้าร่วมการแข่งขันอีกด้วย งานนี้มิได้เป็นเพียงการสร้าง visibility ให้แก่มหาวิทยาลัย แต่เป็นการทำให้ชีวิตของคนหลายคนเปลี่ยนไป เด็กหลายคนที่ดีฉันมีโอกาสสัมผัสไม่ได้เป็นผู้ที่มีผลการเรียนดี ไม่เคยมีผลงานที่โดดเด่น

นอกจากนี้ ยังขาดความมั่นใจและความกล้าอีกด้วย แต่เมื่อเขาเหล่านั้นจบไป เขาต้องไปหางานทำ เขาต้องมีความมั่นใจที่จะยืนหยัดอยู่ได้ในสังคม คำถามคือแล้วเราในฐานะอาจารย์ จะช่วยพวกเขาได้อย่างไร

สำหรับตัวดิฉันนั้นคิดว่า การแข่งขันเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะสร้างโอกาสให้กับเด็กเหล่านี้ หลายท่านอาจมองว่าถ้าไม่เก่ง ไม่มั่นใจแล้วจะแข่งได้อย่างไร จะได้รางวัลได้อย่างไร แต่ดิฉันกลับมองว่า “รางวัล” ไม่ได้เป็นเพียงคำตอบเดียวของการแข่งขัน แคเด็ก “กล้า” ที่จะเข้าร่วมแข่งขันนั้นก็เป็นการทลายกำแพงความกลัวอันยิ่งใหญ่สำหรับเขาแล้ว เมื่อเขาออกมา เขาก็มีโอกาสเปิดโลกทัศน์สู่โลกภายนอก ส่งผลให้เขามีความเชื่อมั่นเพิ่มขึ้น

หน้าที่หลักของอาจารย์ที่ปรึกษาในความคิดของดิฉัน คือการนำเอาพื้นฐานของเด็กมาเป็นตัวตั้ง และกระตุ้นให้เขาเข้าร่วมการแข่งขันที่เหมาะสมกับเขา ที่สำคัญคืออย่าเป็นกำลังใจและสนับสนุนเขา ประสบการณ์สอนดิฉันให้รู้ว่า “เมื่อใดที่พื้นฐานของเด็กและประสบการณ์ของเรา ตรงกับสิ่งที่กรรมการค้นหา ผลก็ตามมา คือ รางวัล”

ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา ดิฉันเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้กับนักศึกษาหลายกลุ่มในการส่งผลงานเข้าร่วมการแข่งขันต่างๆ ทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่ทุกครั้งที่จะได้รับรางวัล แต่ทุกครั้งสิ่งที่ดิฉันเห็น คือความเปลี่ยนแปลงของตัวนักศึกษารวมทั้งประสบการณ์ในตัวดิฉัน

ที่เพิ่มขึ้น ทำให้วันหนึ่งความพยายามของพวกเขา ก็กลายเป็นที่ประจักษ์ เมื่อนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ ได้รับรางวัลชนะเลิศจากการแข่งขันพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทย (National Software Contest 2010) ประเภท RFID Application for Industry ด้วยผลงาน TagMe Travelling Book นอกจากนี้ ยังมีผลงานเกมส์เพื่อสิ่งแวดล้อม Junk Master : The Journey to Junk Lord ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ได้รับคัดเลือกให้ผ่านเข้ารอบสุดท้ายของการแข่งขันระดับโลก ที่มีชื่อว่า Microsoft Imagine Cup 2010 ประเภท Game Design ซึ่งนักศึกษาได้เดินทางไปแข่งขันยังประเทศสาธารณรัฐโปแลนด์ เมื่อต้นเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา จากผลงานที่ผ่านมา สิ่งที่ทำให้ดิฉันภูมิใจมากที่สุดหาใช่รางวัลที่ได้รับจากการประกวด หากแต่เป็นความรู้สึกที่มีส่วนในการเปลี่ยนนักศึกษาที่เป็น nobody ให้กลายเป็น somebody ซึ่งดิฉันคิดว่ามันเป็นการสร้างสรรค์สิ่งดีๆ และคนที่มีคุณภาพให้แก่วงศ์

ก่อนจากกัน ดิฉันในฐานะอาจารย์น้องใหม่ของมหาวิทยาลัยมหิดลอยากบอกเพื่อนๆ อาจารย์ทุกท่านว่า ในมหาวิทยาลัยนั้น ยังมีนักศึกษาหลายคนที่ยังขาดความมั่นใจ และขาดความกล้าที่จะออกไปสู่โลกกว้าง ดิฉันอยากเชิญชวนเพื่อนๆ อาจารย์ทุกท่าน มารวมกันเป็นจิตรกรเอกผู้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะอันยิ่งใหญ่ให้แก่วงศ์อันสวยงามใบนี้กันเถอะคะ

สังเคราะห์บทเรียนจากการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ

เรื่อง

สภาพณาร่วมกับการทำงานร่วมกับ ส่วนงานต่างๆ ในมหิดล ด้วยการเรียนรู้ เติบโต และเปลี่ยนแปลงไป พร้อมๆ กัน

บทสังเคราะห์ โดย

อาจารย์ โสภส ศิริไสย์

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

ระหว่างวันที่ ๒๓-๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
โชคชัย บุติก แคมป์ ปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

ความเป็นมา

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลจัดประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการเพื่อเสริมสร้างศักยภาพของสมาชิกชั้น ระหว่างวันที่ ๒๓-๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ณ ฟาร์มโชคชัย บุติกแคมป์ สัมนาดังกล่าวจัดขึ้นภายใต้แนวคิด (Concept) “เรียนรู้ เติบโต และเปลี่ยนแปลงไปพร้อมๆ กัน (Learn, Grow and Change)” โดยมีเป้าหมายให้สมาชิกสภาคณาจารย์ได้ทำความรู้จักสนิทสนมคุ้นเคย และแสวงหาแนวทางการทำงานร่วมกับส่วนงานอื่นๆ ภายในมหาวิทยาลัย การจัดครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้ให้ความสำคัญแก่สภาคณาจารย์ในฐานะที่เป็นกลไกเชิงบทบาทหน้าที่ที่ต้องทำงานร่วมกับส่วนงานอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย ภายใต้ “องค์ापพพ” ของความเป็นมหิดลทั้งหมด เพื่อขับเคลื่อนสู่การเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ

สัปปายะแห่งการเรียนรู้ฟาร์มโชคชัย

ผู้เขียนมองหาสถานที่ที่เป็น “สัปปายะแห่งการเรียนรู้” แบบโชคชัยฟาร์มบูติกมานาน สถานที่แบบนี้ สวย ดีไซน์แปลก เทห์แบบเรียบง่าย แวดล้อมด้วยความเงียบสงบของธรรมชาติ สถานที่แบบนี้สร้างความรู้สึกแปลกใหม่ (Sense of wonderment) และเป็นสัปปายะแห่งการเรียนรู้ชั้นดี (ใครพลาดต้องเสียดาย) แต่อาจมีข้อเสียตรงที่เวลาของการอยู่ที่นั่นน้อยไป (ประมาณ ๒๔ ชั่วโมง รวมเวลานอน) กว่าความรู้สึกแบบกรี๊ดกระเจิงของสมาชิกจะกลับมาสู่ความสงบได้ ก็ล่วงเลยเข้าสู่ช่วงสุดท้ายของการประชุม

ผู้เขียนถือว่าตัวเองเป็นหน่วยอาสาช่วยสังเกตเก็บบทเรียนมาสรุปให้เพื่อนสมาชิกฟัง จึงไม่อาจเก็บเกี่ยวเนื้อหาสาระได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย (เพราะบางอารมณ์ก็กระเจิงไปกับเขาเหมือนกัน) สิ่งที่น่ามาเขียนในรายงานถือเป็นเพียงบทวิเคราะห์ ประมวลจากสิ่งที่ได้ฟังจากการมาระดมความคิดความเห็น ซึ่งอาจมีการตกหล่นสูญหายไปบ้าง ขอเชิญสมาชิกช่วยกันทักท้วงหรือเพิ่มเติมได้ตามอัธยาศัย เพื่อให้บทสังเคราะห์นี้ มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

แต่ไม่ว่าผลการสัมมนาจะออกมาอย่างไรก็ตาม สมาชิกที่ไปร่วมกิจกรรมครั้งนี้ ต่างยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า ทำให้สมาชิกสภาคณาจารย์ได้เรียนรู้หลายอย่าง มีความซื่ออกซื่อใจกันและรู้สึกดีกับการประชุมสัมมนาครั้งนี้มาก

เรียนรู้...จาก โชค บุลกุล ผู้นำสายพันธุ์ใหม่ของโลก !

โชค บุลกุล

ผู้บริหารโชคชัยฟาร์ม บูติก

เพียงแคได้ฟังแนวคิด ประสบการณ์การบริหารฟาร์มโชคชัย จากคุณโชค บุลกุล แบบตัวเป็นๆ ก็ถือว่าคุ้มเกินคุ้มกับการมาร่วมประชุมครั้งนี้ คุณโชค บุลกุล เพิ่งได้รับพระมหากษัตริย์คุณ โปรดเกล้าฯ เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ของสภามหาวิทยาลัยมหิดล ก่อนการบรรยายพิธีกรแนะนำประวัติของวิทยากร ยาวเหยียด แต่ที่สะดุดมากหน่อยคือข้อความที่บอกว่า คุณโชคได้รับการคัดเลือกจาก นิตยสารไทม์ให้เป็นผู้นำสายพันธุ์ใหม่ของโลก แต่หลังจากดูสิ่งที่ฟาร์มโชคชัยทำ และวิเคราะห์สิ่งที่เขาพูดแล้วบอกได้ทันทีว่า **Khun Chok ...you deserve it.**

สิ่งที่คุณโชคทำได้ ณ ที่ฟาร์มโชคชัย คือประกาศนียบัตรยืนยันความสามารถของเขา และทำให้ผู้เขียนนึกถึงคำพูดของ David Bohm นักควอนตัมฟิสิกส์ ที่นำกระบวนการพูดคุยแบบ dialogue ไปเผยแพร่ในโลกตะวันตก Bohm บอกว่า “ความสามารถในการคิดหรือรับรู้ที่แตกต่าง มีความสำคัญกว่าความรู้ที่ถูกรับ” (The ability to think or perceive differently is more important than the knowledge gained)

ขยายความก็คือถ้าหากคุณโชคไม่คิดต่างจากคนอื่นเสียแต่แรก และเข้ามารับหน้าที่สืบทอดธุรกิจของครอบครัว ด้วยทัศนคติการมองเห็นฟาร์มโชคชัยว่า ฟาร์มวัวก็คือฟาร์มวัว เหมือนที่คนทั่วไปมองเห็น ฟาร์มโชคชัยก็คงไม่สามารถเป็น “First choice” ของนักท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้ ภายใต้วิถีคิดแบบเดิม หากคุณโชคคิดจะขยายกิจการตามรอยเท้าบิดา เขาก็อาจสั่งซื้อแม่พันธุ์วัวมาเพิ่ม หรือไม่ก็อาจลงทุนสร้างคอกหมู คอกไก่เนื้อไก่ไข่ คือทำให้ฟาร์มโชคชัยเป็นแหล่งผลิตอุตสาหกรรมอาหารแข่งขันกับผู้ประกอบการรายอื่น ๆ

แต่คน ๆ นี้ มีความคิดที่แตกต่างจากคนอื่น เขามองเห็นฟาร์มโชคชัยเป็นอะไรที่มากกว่าการเป็นแหล่งผลิตอุตสาหกรรมอาหาร ความสามารถในการคิดที่แตกต่าง ทำให้เกิดการค้นพบกลุ่มผู้บริโภคกลุ่มใหม่ (Niche market) เขานำสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น มาเนรมิตให้ฟาร์มโคนมโชคชัย เป็นผู้นำทางการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agro-tourism) ที่ไม่มีใครสามารถตามทันและเลียนแบบได้

ผู้เขียนต่อยอดเรื่องความคิดและการรับรู้ที่แตกต่างเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการเกิดของนวัตกรรมใหม่ๆ แต่การคิดและการมองเห็นที่แตกต่างจากคนอื่นเพียงอย่างเดียว ทำให้ฟาร์มโชคชัยเปลี่ยนสถานะทางการเงินจากที่มีเงินสดเพียง ๔ ล้านบาท วงเงิน โอ.ดี ๓๐ ล้าน และหนี้สินอีก ๔๐๐ ล้าน กลายเป็นบริษัทที่ทำธุรกิจด้วยเงินสด และมีรายได้จากการขายผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวปีละหลายร้อยล้านบาท

แต่อย่างไรก็ตาม การคิดต่างและมองเห็นอาจเป็นเรื่องยาก แต่ที่ยากกว่าคือคิดแล้วต้องทำให้ได้ด้วย ซึ่งถือว่าเป็นงานที่ยากกว่า คุณโชค วางขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงฟาร์มโชคชัยอย่างเป็นระบบระเบียบ โดยแบ่งออกเป็น ๔ ขั้นตอน และอธิบายเพิ่มเติมด้วยว่า แต่ละขั้นที่ก้าวเข้าไป มีความยากขึ้นเรื่อยๆ คือ

ขั้นตอนที่ ๑ การมองใหม่ ริเริ่มธุรกิจใหม่ คือการเกิดจินตนาการใหม่ เพื่อดึงความคิดก้าวออกจากกรอบอ้างอิงเดิม รวมทั้งการตีความ “กำหนดรู้” ภาพความเป็นจริงขึ้นมาใหม่ที่ไม่มีใครเคยเห็น เช่น การกำหนดรูปร่างของฟาร์มโชคชัยใหม่ที่แตกต่างจากเดิม ดังที่กล่าวมาแล้ว

ขั้นตอนที่ ๒ การรุกเพื่อสร้างมิติทางการตลาดใหม่ๆ โดยเฉพาะมิติทางการตลาดที่คู่แข่งเข้ามาแข่งขันและเลียนแบบไม่ได้ง่าย ๆ

ขั้นตอนที่ ๓ การสร้างแนวรับ ด้วยองค์ประกอบของธุรกิจที่มีความหลากหลาย แต่ละส่วนสามารถเรียนรู้และปรับตัวเองได้ เพื่อให้ธุรกิจมีความมั่นคง สามารถรับมือกับความผันผวนและแรงกระแทกจากปัจจัยภายนอกได้

ขั้นตอนที่ ๔ การรักษาไว้ให้ได้ ฟาร์มโชคชัยทำธุรกิจจากมุมมองของการป้องกันและรักษาและใช้ประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า ด้วยการค้นหา Niche market ใหม่ๆ เพื่อรุกเขาหาโอกาส

ปัจจุบัน ฟาร์มโชคชัย เป็น Model ทางธุรกิจขนาดกลาง องค์ประกอบทุกส่วนขององค์กรมีความคิดสร้างสรรค์สามารถเรียนรู้ มีความคล่องตัวในการรับ และเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ตลอดเวลา แต่การจะเป็นองค์กรแบบนี้ได้ “ทุนมนุษย์” (Human capital) คือปัจจัยขับเคลื่อนองค์กรที่ฟาร์มโชคชัยให้ความสำคัญสูงสุด คุณโชค บูลกุล ทำตรงนี้ได้เป็นอย่างดี นับเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

ฟาร์มโชคชัย ขับเคลื่อนไปตามทิศทางของความเป็นมนุษย์ ด้วยความเป็นคนช่างสังเกต เขาเล่าว่า ประกายความคิดในการเปลี่ยนแปลงฟาร์มโชคชัยสิ่งแรกคือ เมื่อครั้งเข้ามาทำงานใหม่ๆ เขาสังเกตเห็นเลขานุการส่วนตัว ซึ่งจบทางด้านปศุสัตว์ แต่เป็นคนมีจิตบริการ (Service mind) สูงมาก ความประทับใจดังกล่าวทำให้เขามองเห็นโอกาสความเป็นไปได้ในการนำความรู้เฉพาะทางที่ลึกซึ้งของพนักงานบริษัทมาตอบสนองความต้องการของ niche market ใหม่ๆ โดยเฉพาะการให้บริการแก่นักเดินทางท่องเที่ยวที่ต้องการเข้ามาแวะเยี่ยมชม เพราะการทำธุรกิจบริการแก่นักท่องเที่ยว ผู้ให้บริการจะต้องมีข้อมูลความรู้ในแต่ละเรื่องอย่างดีและสามารถสื่อสารให้คนอื่นเข้าใจด้วยจิตใจของการเป็นผู้ให้บริการที่ดี

ผลลัพธ์อื่นๆ ที่ตามมาโดยไม่ได้อาคัดคิด จากการทำให้ฟาร์มเป็นสถานที่ท่องเที่ยวคือ พนักงานมีความภาคภูมิใจในความเป็น “นักแสดง” มีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตัวเองโดยสมัครใจ เช่น พนักงานรีดนม ซึ่งเคยทำงานแบบรูทีน แต่เมื่อต้องมารีดนมวัวให้คนดู การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอันแรกการทำให้อัตโนมัติ รวมทั้งการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารกับคนอื่นเพื่อถ่ายทอดความคิด และเรื่องราวให้คนอื่นเข้าใจ ฯลฯ

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของฟาร์มโชคชัย จึงไม่เริ่มต้นด้วยการส่งคนไปฝึกอบรมตามสำนักต่างๆ ที่มีอยู่อย่างดาษดื่น แต่เริ่มต้นด้วยการสร้างแรงบันดาลใจ (Inspiration) ให้คน ๆ นั้น มีแรงปรารถนา (Passion) อยากดี อยากเก่ง

และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ด้วยการเรียนรู้จากเพื่อนร่วมงานและงานที่ทำด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ภายใต้กระบวนการสื่อสารที่ดีระหว่างผู้นำกับผู้ตาม

หลักคิดที่น่าสนใจอันหนึ่งของผู้บริหารฟาร์มโชคชัยคือ การจ่ายเงินเดือนแก่พนักงาน ไม่ได้ว่าเป็นการแบกภาระต้นทุน แต่เป็นการลงทุน Investment เพื่อให้คน ๆ นั้น พัฒนาศักยภาพให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ อัจฉริยภาพของคน เกิดจากการที่บุคคลคนนั้น ได้รับโอกาส และความสำเร็จจากการใช้วิริยะอุตสาหะของตัวเอง ตำแหน่งผู้บริหารไม่ใช่เจ้านาย แต่เป็นผู้อำนวยการความสะดวก (Directing facilitator) เพื่อให้นโยบายสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

การบรรยายแถมท้ายด้วยความเห็นเพิ่มเติมในฐานะผู้นำสายพันธุ์ใหม่ของโลก คุณโชค บูลกุล มีมุมมองเกี่ยวกับองค์กรแห่งอนาคตที่น่าสนใจ เขาเห็นว่า องค์กรธุรกิจขนาดกลางที่สามารถเรียนรู้ได้เร็ว มีความสามารถในการสร้างสรรค์ (Creativity) สูง และปรับตัวเป็น จะได้เปรียบในเวทีการแข่งขันธุรกิจระดับโลก แต่องค์กรขนาดใหญ่มักจะมีปัญหาในการปรับตัว เพราะเมื่อระบบเข้าที่เข้าทาง ความคิดสร้างสรรค์จะค่อย ๆ ฝ่อ ดังนั้น องค์กรต้องกล้าเผชิญกับวิกฤติ คุณโชคถือว่า วิกฤติ (Crisis) เป็น “อาหาร” ของผู้นำยุคใหม่ หมายความว่า การเป็นผู้นำยุคใหม่ต้องกล้าออกไปเผชิญกับวิกฤติบ่อย ๆ เพื่อเรียนรู้ที่จะปรับตัว เพราะการเดินทางออกจากพื้นที่ปลอดภัย (Comfort zone) จะมีโอกาสสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ได้มากกว่าการย่ำอยู่กับที่ หรืออยู่กับระบบโครงสร้างที่สถาปนาตัวเองอย่างมั่นคงแล้ว

สังคมไทยเป็นสังคมที่สอนให้พลเมืองคิดเหมือนคนอื่น เด็กไทยกลัวการคิด และการกระทำที่แตกต่างจากคนอื่น จึงมักตกเป็นเหยื่อของนวัตกรรมทางการตลาดสมัยใหม่โดยไม่รู้ตัว ในขณะที่สังคมตะวันตก ส่งเสริมให้คนเป็นปัจเจก (Individual) ที่ดี คือให้รู้จักคิดต่างจากคนอื่น นวัตกรรมในสังคมตะวันตก จึงเกิดขึ้นได้ง่ายกว่า การเป็นปัจเจกที่ดี หมายถึง การที่คนสามารถอยู่กับตัวเอง สามารถนับถือตัวเองได้ เมื่ออยู่กับตัวเองได้ คนก็มีหลักยึด มีสมาธิและสามารถสร้างปัญญาออกมาจากสมาธิที่ดีได้

มหาวิทยาลัยมหิดลควรใช้ประโยชน์จากผู้นำสายพันธุ์ใหม่ของโลกแบบคุณโชค บูลกุลอย่างไร แน่นนอนมหิดลเป็นองค์กรขนาดใหญ่และมีกฎเกณฑ์ระเบียบวิธีต่าง ๆ กำกับวิธีคิดและวิธีปฏิบัติของคนทุกระดับที่ทำงานภายใต้โครงสร้างนี้

ในทัศนะของผู้เขียนบทสังเคราะห์เรื่องนี้ เห็นว่าบทเรียนที่สำคัญจากฟาร์มโชคชัยคือ บทเรียนเรื่องการพัฒนาคน (Human capital) ซึ่งเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญที่สุดขององค์กร คุณโชค บูลกุล ยืนยันว่า “ฟาร์มโชคชัยเคลื่อนไปตามทิศทางมนุษย์” ซึ่งถ้าหากถอดรหัสคำพูดนี้ได้ถูกต้อง ก็หมายความว่า ความสำเร็จของฟาร์มโชคชัยขึ้นอยู่กับแรงปรารถนา (Passion) พนักงานและผู้บริหารทุกระดับในองค์กร โจทย์ของการบริหารคนของฟาร์มโชคชัยคือ ทำอย่างไรจึงจะสร้างแรงบันดาลใจ (Inspiration) ให้คนมีความปรารถนาอยากเก่ง อยากดีด้วยตัวเอง กล้าคิดแบบสร้างสรรค์ ในขณะเดียวกันก็สามารถสื่อสารความคิดกับคนอื่นด้วยความไว้วางใจ รักองค์กร และมีความสุขในการทำงานร่วมกับคนอื่น

เชื่อว่าการบรรยายเพียงสองชั่วโมงเศษ ๆ คุณโชค บูลกุล คงตอบคำถามนี้ไม่ได้ทั้งหมด แต่จากการสังเกตความเป็นไปทั้งหมดภายในฟาร์มโชคชัย มีความเป็นไปได้ว่า ตัวตนความเป็นทั้งหมดของผู้นำองค์กรที่ชื่อ โชค บูลกุล นั้นแหละคือแบบอย่าง (Role model) ที่ดีให้แก่พนักงาน ความเป็นคนพิเศษ เป็นผู้นำที่มีบารมี (Charismatic leader) มีความคิดสร้างสรรค์ของเขา ทำให้ผมนึกถึง “ปีเตอร์แพน” ผู้สละสลวยต้นต้นกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อย่างไม่รู้จักเบื่อ แต่เขาอาจจะเก่งกว่าปีเตอร์แพนตรงที่เขารู้จักใช้คน และได้รับความศรัทธา ความไว้วางใจจากคนในองค์กรของเขา

กล่าวโดยสรุปคือ บุคลิกของคุณโชค บูลกุล นั้นแหละ ที่เป็นแรงบันดาลใจให้พนักงานทุกคนอยากเก่ง อยากดี คุณโชค บูลกุล ทำให้พนักงานที่นั่น สร้างฟาร์มโชคชัย ให้เป็น First choice ของนักท่องเที่ยวด้าน Agro-tourism .....

โปรดอ่านต่อในฉบับถัดไป

ขอเชิญร่วมงาน **Open House** มหิดลกาญจน์ เปิดบ้านสู่ชุมชน ครั้งที่ 9
วันพุธที่ 25 สิงหาคม 2553 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตกาญจนบุรี

การแสดงผลนิทรรศการ การสาธิต ผลงานของนักศึกษาและหน่วยงานต่างๆ

การประกวดโครงงานวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

แนะนำแนวทางสู่รั้วมหิดล โดย รองอธิการบดีฝ่ายการศึกษา

เลือกซื้อสินค้าพื้นเมือง สินค้าเกษตร เล่นเกมส์

ประกวดร้านค้าลดโลกร้อน

การฝึกอบรมเพาะเห็ดและพืชสมุนไพรทางเศรษฐกิจ

การเสวนาเรื่อง “คิดเป็น...Style CEO ทำเป็น...Style SMEs”

เสวนา การสร้างโอกาสวิสาหกิจชุมชนโดยการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร

ชมฟรีตลอดงาน !!!

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.ka.mahidol.ac.th โทรศัพท์ 03-4585-059-69 โทรสาร 03-4585-077

ฉบับที่ ๕ ประจำเดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ข่าวสภาพนาจารย์

บรรณาธิการแถลง

โดย อาจารย์ ทศนียา รัตนกัทย์ นพรัตน์แจ่มจรัส

สวัสดีค่ะชาวมหิดลทุกท่าน ชาวสภาคณาจารย์ฉบับนี้มีโอกาสอันดีในการต้อนรับอาจารย์นักวิจัยรุ่นกลางและรุ่นใหม่ในการให้กำลังใจเพื่อนร่วมทาง ทั้งนี้นักวิจัยของอาจารย์มหิดลย่อมมีความหลากหลาย ทั้งที่ทำงานวิจัยในส่วนของอาจารย์เองจนได้รับการยอมรับและได้รับรางวัลในระดับชาติ และในการส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำงานวิจัยและส่งชิ้นงานเข้าร่วมประกวดในระดับนานาชาติ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นในลักษณะโดยอ้อมส่งเสริม visibility ของมหาวิทยาลัยมหิดลทั้งสิ้น ด้านวิทยาเขตกาญจนบุรีก็ได้มีการเปิดบ้านให้ผู้ที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ มากมาย น่าชื่นใจแทนมหาวิทยาลัยที่มีหลายฝ่ายช่วยกันคนละไม้คนละมือในการทำให้มหาวิทยาลัยเป็นที่ประจักษ์ต่อบุคคลทั่วไป

นอกจากนี้ ชาวสภาคณาจารย์ยังได้รับบทความสังเคราะห์บทเรียนจากการสัมมนาเชิงปฏิบัติการของสภาคณาจารย์ที่ โชคชัย บุติก แคมป์ ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ไม่เพียงแต่ต่อสมาชิกสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลเท่านั้น แต่ยังมีประโยชน์ต่อบุคลากรท่านอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยมหิดลด้วยเช่นกัน เช่น ประเด็น “การคิดต่าง” บางคนอาจไม่สบายใจนักเมื่อได้ยินคำนี้ แต่ทำไมคุณโชคแห่งฟาร์มโชคชัย กลับคิดต่าง แล้วก่อประโยชน์ต่อคนอื่นได้มากมายดังที่เราได้เห็นกัน ถ้าคุณโชคเพียง “คิดตาม” คนอื่นๆ ในสังคมเราคงไม่มีโอกาสได้เห็น โชคชัย บุติก แคมป์ ดังเช่นทุกวันนี้ ดังนั้นตามทัศนะของบรรณาธิการคิดว่าเราชาวมหิดล “คิดต่าง” ได้แค่ขอว่าอย่า “คิดแตก(แยก)” ก็พอ

ชาวสภาคณาจารย์มีพื้นที่ให้กับท่านที่มีความประสงค์จะส่งบทความข้อคิดที่มีประโยชน์ต่อส่วนรวม หรือเพิ่มความรู้ในแต่ละสาขา กรุณาส่งมาได้ที่ สภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล อาคารสำนักงานอธิการบดี ชั้น ๕ ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม หรือส่งทางอีเมลที่ senate@mahidol.ac.th ค่ะ

เจ้าของ

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล
สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้น ๕
๙๙๙ ถ.พุทธมณฑลสาย ๔
ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล
จ.นครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๙๔๙-๖๓๕๑
โทรสาร ๐-๒๙๔๙-๖๓๕๑

บรรณาธิการประจำฉบับ

อ.ทศนียา รัตนกัทย์ นพรัตน์แจ่มจรัส

กองบรรณาธิการ

อ.จงดี โตอิม ผศ.(พิเศษ) เนตร หงษ์ไกรเลิศ
รศ.มยุภา ศรีสุภานันต์ ผศ.วรากร เจริญสุข รศ.วิสูตร พงศ์ศิริไพบูลย์
รศ.วิไล หนูหนักดี รศ.สุเทพ ศิลปานันท์กุล ผศ.สุภาววรรณ เศรษฐบรรจง

ประสานงานกลาง สุจิรา สอนสม พัชญา วงษ์วันทนี

ออกแบบและจัดทำรูปเล่ม ณชัยยิทธิ หลงสมบุรณ์

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล
๙๙๙ อาคารสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
ถนนพุทธมณฑลสาย ๔ ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

ชำระค่าบริหารเป็นเงินเชื่อ
ใบอนุญาตที่ ๒๒๕๒๓
ประกอบนิติราช